

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ : 'Ο Λάμπης, ο αγαπημένος μοναχογιός της κυρα-Φρόσως, βρίσκεται άξιωματικός στο μέτωπο. 'Η μητέρα του που λαχταράει γι' αυτόν, λαβαίνει μία μέρα γράμμα του, καλεί τη γειτονοπούλα της, την Φωτούλα, να της κάνει συντροφιά το απόγευμα και της διαβάζει το γράμμα του γιου της, για τον όποιο η νέα αισθάνεται θερμή και μυστική αγάπη.

(Συνέχεια έξ του προηγουμένου)

"Έπειτα, αφού της έδινε μερικές οδηγίες για χηριατικές υποθέσεις, ο Λάμπης έγραψε :

"... Νά πής εις όλους τούς χαιρετισμούς μου και προπάντων στη Φωτούλα, την παιδική μου φίλη. Την παρακαλώ να ξεχεται συχνά να σου κρατή συντροφιά, και, αν εύκαιρεί, να μου ράψη δλίγα άποκάμισα, διά να τ' έχω, όταν, με τό καλό, γυρίσω από τό Μέτωπο...".

'Η Φωτούλα, άκούγοντας την περικοπή αυτή, έσκυβε τό κεφάλι, σαν τό τραναντάρυλο που τό βραβαίνει ή βραβώνει θροσά. "Έπειτα, με ζωηράδα, σαν να την άναψε ένας ένθουσιασμός, γρήγορα—γρήγορα, ειπε :

"Ναι! ναι!... από αύριο κόλας, κυρία Φρόσω!... Ν' αρχίσουμε από αύριο... Θέλετε να πάω στά μαγαζιά να πάρω χασέ, περάλι, ζεφύρι; "Η μήν τά θέλετε λινά, με νόστιμες πετούλες στο στήθος, να φριγοκάρουν σαν θά φροή πολιτικά;... Αύριο, πρωί—πρωί, να περαχτώ στά μαγαζιά, να φρονίσω τό ύφασμα, να πάρω και κοιμπάκια φιλντισένια, να πάρω και φορτίπια και..."

'Η κυρία Φρόσω την έσταμάτησε. —Στάσου, κορίτσι μου... Έγώ φρόντισα κόλας για όλα. Σ' έν άλλο γράμμα του, ο Λάμπης κάπι μούγραψε για ποικάμισα και τά φρόνισα από τότε... Τά ύφια εν' έτοιμα, κι άποτε άδειάζεις, αρχίζουμε... Όσο για τόν κόπο σου, ξερω..."

—Κυρία Φρόσω... έμυρομούρισε ή κοπέλλα δειλά, έγω δέν θά ήθελα... δέν πρέπει να... —Καλά, καλά, δε θά μαλώσουμε... Περίμενε τόρα μία στιγμή, να πάω να φέρω τό χασέ και τό περάλι, να μου πής τη γνώμη σου... Και ή κυρία Φρόσω, πεταχτή σαν κοικασόπουλο, έπρεξε να φέρη τά πανιά..."

'Η Φωτούλα σηκώθηκε, έκανε λίγα βήματα στην κίμαρα κι' έπειτα εστάθηκε άναγκυρú στη φωτογραφία του Λάμπη. Την ένάπταξε λίγο και με μιάς, ξεκρεμώντας την, άκούμησε τά χείλη της επάνω στο γλαστό πρόσωπο. Την ίδια στιγμή άκουσε περπατηιά πίσω της και, γυρίζοντας, βρέθηκε άπαικτότη με την κυρία Φρόσω, που μπήκε, κρατώντας τά πανιά..."

'Η Φωτούλα έμεινε σαν άποσβολομένη. 'Η φωτογραφία του Λάμπη έτροπε στο χέρι της. "Έπειτα, πήρε λίγο θάρρος και την ξανάβαλε στη θέσι της... 'Η κυρία Φρόσω δέν ειπε τίποτε. Άκούμησε τά πανιά, άστρα σαν άφρός, στο μεσανό τραπέζι και έξήγησε :

—Νά ο χασές. 'Η Φωτούλα έπιασε ένα μέρος του πανιού, τό τέντωσε δυό φορές κι' έδωσε τη γνώμη της : —Κρουστός, δέν έχει και πολλή κόλλα, —Νά και τό περάλι, —Φίνο! Θα κάνουμε κάπι ποικάμισα του κυρίου Λάμπη που θά τά ζηλεύουν δλοι!

"Έμειναν σύμφωνες ν' αρχίση τό ράψιμο από την παραπάνω μέρα. 'Η αφισανή ήταν Τρίτη, κι' ή κυρία Φρόσω θά τόξε μία γρονθοκιά. 'Η Φωτούλα, αφού τρατάστηκε —μιά κοιπαλιά βύσσινο, ένα ρακοπότρωο μαστίχα— έφυγε για να ξανάρθη την Τετάρτη πρωί—πρωί, ν' αρχίση ή δουλειά. 'Η κυρία Φρόσω τηνε συντρόφεψε ως στην δέξωπορτα. —Στό καλό, Φωτούλα μου, Την καλησπέρα μου στον πατέρα σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β' ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

"Ήταν όμορφο κείνο τό πρωινό της Τετάρτης, Μάρτης. 'Ο ούρανός γελοός καταγάλανος. Τά χελιδόνα εσπάζιζαν τόν άέρα με τά κωπιλωτά φτερά τους... 'Ο ήλιος εσκόραριζε τό χρυσάρι του στην ξαναγεννημένη Φύσι, στα πρόσωπα και στα πράματα. Άνοιξι, ή νεότη του έτους, ή γλυκειά εποχή της ελλίδας και της αγάπης. 'Η Φωτούλα ολόθροση, συμπαιθιακά μέσα στη μαδιά σιγοτή ποδιά της, με τό παρθεινό της κεφάλι καλοχτενισμένο, έπήγε στο σπίτι της κυρίας Κερασώτης. 'Η μητέρα του Λάμπη την εδέχτηκε πρόσχαρη, προγεμιάσαν μαζί —γάλα, καφέ, παξιμαδάκια— στην άπλόχωρη τραπέζαρία, κι' ύστερα ξεδίλωσαν τό χασέ. 'Η Φωτούλα πήρε τά μέτρα και τη στιγμή που έκοβε τό πανί, ευχήθηκε :

—Καλωροζικα... Και γαμπρός... —'Αμήν, Παναγία μου! άπάντησε ή μάνα με λαχάρα. Από τό στόμα σου και στου Θεού τ' αυτί. Άμ τί άλλο θέλω κι' έγω, Φωτούλα μου; Νά τόν κωμορώσω γαμπρό, με μία καλή κοπέλλα, να τότε δω έντυχημένο σε καλά, σε στοργικά χέρια, ε, και ύστερα θά μπορέσω να κλείσω τά μάτια ειχαριστημένη.

—'Υστερα θά ζήσετε πολλά χρόνια, κυρία Φρόσω. 'Η μανάδες πρέπει να ζούν πολύ, να χαιρόνται τά παιδιά τους, να τά κυβερνούν με τη συμβουλή, να εννε του σπιτιού ή κολώνες... Νά, τό δικό μας σπίτι, από τότε που χάσαμε τη μάνα μας, άρράνεψε.

—Δέν άρράνεψε, κόρη μου, αφού έχει εσένα. Και θά όμορφήνη πό πολύ, ζια μητ' κι' ο γαμπρός.

'Η Φωτούλα χαμήλωσε τά μάτια : —'Ο γαμπρός, έμυρομούρισε, χμ... οι γαμπροί σήμερα ζιτάνε προίκες, κι' έμεις δέν έχουμε παρά κείνο τό σαπάκι, τό κωλιθόκι, πές... 'Ο πατέρας μου κατέ δε στάθηκε σφιχτοχέρης. Τόν ξερετε δά τόν πατέρα μου..."

'Η κυρία Φρόσω άλωσε τό χέρι, έπιασε με τά δυό δάχτυλα τό σπργανύ της κοπέλλας, της άνασήκωσε τό χαμηλωμένο κεφάλι και, κητάζοντας την στα μάτια, της ειπε με τόνο πολύ έπισιμο :

—'Άκουσε, κόρη μου : 'Εμεις ζούμε ξεγνωστα και ή Μοίρες μας δουλεύουν. Και τό σπριμόν της ζωής μας και τό ύφάδι της στα χέρια τους βρίσκονται... "Έχεις εσύ μία προίκα

άνεχτήμητη : την όμορφιά σου, την τιμή σου, την αξιοσύνη σου, την καλή σου καρδιά..."

Κι' ύστερ' από λιγόστιχη σιωπή, επρόσθεσε : —Πολλές φορές εσκέφτηκα κι' ειπα μέσα μου : «Εύχαριστώ σε, Θεέ μου, που μου χάρισες ένα γυό, σαν τό Λάμπη, και μία κόρη θά μου διαλασίαιζε τη χαρά στο σπίτι... "Όμως, τί τά θέλεις, Φωτούλα μου, δε στάθηκα τυχερή πάνω σ' αυτό..."

—Μά... αν θυμάμαι καλά... ή μακαρίτισσα ή μητέρα μου μου ειχε πεί πως... ειχατε κάποτε μία κόρη και πως..."

—Ναι, άπόχτησα και μία κόρη, τό πρώτο μου παιδί... "Άχ, εν' έν' αγίακρεντο μαροζί... Μου πέθανε, την έχασα εφτά χρονώ τη Στέλλα μου... Ήταν ένας άγγελος... Μου την έφραγε ο πυρετός, μία κακή πούνηπα... Και τό μακρότερο εινε πως δέν της είχα κάνει μία φωτογραφία, και τόρα άγωνίζομαι να κρατήσω μέσα στη θήκη μου τιν εικόνα της... "Ερχονται στιγμές που τη βλέπω μπροστά μου ολόζώντανη, κι' άλλες στιγμές που δε μπορώ να θυμηθώ τη μορφή της. Είνε αγωνία! Τόσα χρόνια πέρασαν, κι' άκόμα φιλάω, σαν άγια λείψανα, κάποια πραγματάκια της, παιγνίδια της και

'Η Φωτούλα χαμήλωσε τά μάτια...

ρουχάλαμα.

Η χαροκαμένη μάνα μιλούσε με πόνο, με τη λαχτάρα κείνη που μας δίνει η ανάμνηση ενός αγαπημένου προσώπου, που το χάσαμε για πάντα και μιά άφησε άγαρμπό καιψό... Η Φωτοούλα άρχισε να καταλαβαίνει πώς έβγαζε λάθος να ξυπνήσει έναν τέτοιο καιψό, μιά τώρα πειά δε μπορούσε να τον συγκρατήσει. Η κυρία Φρόσω ήθελε να ξεσπάσει, να δώσει δρόμο στη λύπη της... Και γά! που πετάχτηκε όρθια και με γλήγορη περπατησιά βγήκε στο χαγιάτι... Η Φωτοούλα άνοιξε τα βήματά της που κροτούν στην ξυλένια σαλίλα που φέρνει έπάνω στο καμαράκι της σοφίτας. Τί πάει να κάνει η κυρία Φρόσω;

Σέ λίγο, η μάνα ξαναφάνηκε. Ένα κασσελάκι μικρό, ένα παιδάκιτο κασσελάκι σφίγγει τώρα ή μάνα κάτω από τη μασιλάη της. Στολισμένο είνε με χροματιστά στολίδια, κ' ένα μεγάλο Σ έχει πάνω στο σκέταμά του. Η κυρία Φρόσω το άνοιχτά στο τραπέζι και τή χέριμα της τρέμουν.

— Είνε το κασσελάκι της Στέλλας μου, εξήγησε. Τής τόχε φέρε ο νονός της από την Ίταλία, γεμάτο παιχνιδάκια και ζαχαρωτά.

Έβγαλε από τόν κόρφο της ένα κλειδάκι περασμένο από άνω-σιδίτσα, άνοιξε το κασσελάκι και ελε:

— Κίττα! Νά όλος ο θησαυρός που μου άφησε ή κορονά μου... Είκοσπέντε χρόνια τότε λιβανίζω, τότε ραντίζω με δάκρυα.

Έβγαλε από την κασσετίνα μιά ζούζια με σπασμένο τόνα χέρι, λίγες κορδέλλες, μιά ποδίτσα, ένα Άλφραβητάρι, μιά πλάκα του γραφήματος... Και στο τέλος ένα κομματάκι φρούι, καπάξερο από την πολυκαρία, πέτρα.

— Τουτό το βρήκα στη σακκα της, ελε. Είνε κομμάτι από το τελευταίο φουμάκι που τής έδωσα, όταν πήγε για στερνή φορά στο σχολείο. Το ίδιο βράδυ έπεσε με το κεφάλι κάτω και την ίδια βδομάδα μου την έπληρανε ο παπάδες πεθαμένη... Άν έζυγσε άδωχτην σήμερα μιά καπέλλα ως ενεί πάνω.

Και τή δάκρυα άρχισαν να τρέχουν άφθον' από τή μάτια της...

Εξείνη τη στιγμή, μιά δυνατή φωνή άκούστηκε από το βάθος του δρόμου, μιά φωνή που όσο ζύγωνε, γινότανε πιο καθαρή. Ήταν ο έφημεριοπόλης που διαλάουσε τ' Αθηναϊκά φύλλα, φορμμένα λίγη ώρα προητέρα με το τραίνο:

— 'Η «Ακρόπολις», τ' «Βήμα», ή «Καθημερινή», ή «Πολιτεία»... Έφημεριδέεεεεε... Η προσέλασις του Έλληνικού στρατούύύύύ!

Η δυό γυναίκες πετάχτηκαν όρθιες. Η κυρία Φρόσω γίνηκε κατάλλωχη, ή Φωτοούλα έχασε λίγο από το χρώμα της. Κιτάχτηκαν στά μάτια.

— Ο Πόλεμος, μονομούρισε ή καπέλλα, άρχισε ο Πόλεμος!...

Η μάνα στανκοζιτήθηκε, μιά δέν ελε λέξι. Βγήκε στο παρλόνο, έκάλεσε το παιδί κ' άγόρασε μιά έφημερίδα. Έπειτα εκάθησε στο μεντέρι, έβαλε τή γυαλιά της και με φωνή προεμμένη έδιάβασε τις τελευταίες ειδήσεις... Ναι, ήταν αλήθεια. Σε δυό φάλαγγες, μιά από Βορριά, μιά από Νότο, προχωρούσαν να σφίξουν τούς Τουρκοους, σαν σε σιδερένια τανάλια, να τούς διώξουν από την Κιωνάχεια, από το Έσκι Σεχί, και, με τη βοήθεια του Θεού, π'ό π'όρ' άζόμα, ίσα κατά την Κόκκινη Μηνιά, στού Άγαρηνού τόν τάφο...

Στην πρωτεύουσα ύπληχε μεγάλος ένθουσκασμός, πίστι για την τελειωτική νίκη των Έλληνικών δ'όλων. Η Άθηναϊκή έφημερίδα ήταν γεμάτη πατριωτικά άρθρα, ποιήματα, εικόνες.

— Άς γίνη το θέλημα του Θεού! έμονομούρισε ή κυρία Φρόσω. — Ο Χριστός κ' ή Παναγιά να φυλάνε το παιδί σας, πρόσθεσε ή Φωτοούλα.

— Κι' όλα τή παιδιά τών μανάδων, έσιμπλήρωσε ή μητέρα του Λάμπη.

Εξείνη τη βδομάδα και την έλλη, ή Φωτοούλα έρχότανε από το πρωί στο σπίτι της κυρίας Κρασιωτή, κ' έφευγε βράδυ.

Η δουλειά προχωρούσε γρήγορα. Τά παιχνιδάκια του Λάμπη βγαίνανε από τή επιδέξια δάχτυλά της άμορφα, κομψά, κάπασσφα, σαν φτερούγες περιστεριού.

(Άκολουθεί)

Δ ΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Στό χορό τής κ. Σχλήμαν. Ένα έξυπνο άστείο του κ. Πώπ. Γιατί ο Διάδοχος Κωνσταντίνος έμοιαζε με... σόμπα! 'Ο Γαβρηιλίδης για τή οικονομία της «Άκροπέλεως». Τί έλεγε στον κ. Μερκούρη. 'Ο Σούτσος στο γεύμα τών νεοπλουτών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τά καλά παλιά χρόνια, την τελευταία Κυριακή της Άπορηάς, ή κ. Σχλήμαν έβιθε στο μεγάλο της μεγάλο χορό, στον όποιο συγκεντρωνόταν ή άφρόχρομα της αθηναϊκής κοινωνίας.

Μιά χρονιά, σ' έναν από τούς άπορηάτικους χορούς παρευρίσχετο και ο τότε Διάδοχος Κωνσταντίνος, περιγκλωμμένος από τη συνηθισμένη συντροφιά του. Μετά τή μεσάνυχτα μπήκε στην αίθουσα μιά ομάδα προσοπιδοφόρων δημοσιογράφων, οι όποιοι άρχισαν να περιγράφουν τούς προσκαλεσμένους. 'Ο κ. Πώπ, που ήταν ένας από τή συντροφιά αυτή, πλησίασε σε μιά στιγμή τόν Διάδοχο και τού ελε:

— Ύψηλότατε, μου φαίνεστε σαν... σόμπα!

— Γιατί; ρώτησε ο Κωνσταντίνος. Πώς σου ήλθε αυτή ή ιδέα, φίλε μου;

— Γιατί βλέπω, Ύψηλότατε, τόσα... κούτσουρα τριγύρω σας!

'Ο μακαρίτης Γαβρηιλίδης μιλούσε κάποτε για τή τριμυθώδη οικονομία της «Άκροπέλεως», ή όποία τή μιά βδομάδα είχε άφθονα χρήματα και την έλλη δέν είχε ούτε μιά πεντάρα, με τόν νίν δήμαρχο Άθηναίων κ. Στ. Μερκούρη, στον του φίλο και κομπάρσο, γιατί τού είχε βαφτίσει το πρώτο του παιδί, τ'ό Γιώργο.

— Η «Άκρόπολις», τού ελε, άλλοτε έχει Μεγάλη Σαρακοστή μέσα στην Άπορηά κ' άλλοτε Άπορηά μέσα στη Σαρακοστή!

Μιά Κυριακή της Άπορηάς, ο άειμνηστος ποιητής Άλέξανδρος Σούτσος ήταν προσκαλεσμένος στο σπίτι τών νεοπλουτών, οι όποιοι παρέθεσε προς τιμήν του γεύμα.

'Ο οικοδεσπότης και ή οικοδέσποινα έβαλαν όλα τή δυνατά τους να τόν περιποιηθούν και είχαν ετοιμάσει για τόν ξένο τους τή καλύτερα φαγητά. Πρωτού σηκωθούν από το τραπέζι, ή σύζυγος του νεοπλουτου γύρισε προς τόν ποιητή και τού ελε:

— Έ, κύριε Σούτσος, τώρα σ' άνοιξο για χάρι σας ένα μπουζάλι με παλιό γρασί, μιά πολύ παλιή, τουλάχιστο έκατό χρόνων. Άγοράσαμε τελευταία άριζτά τέτοια μπουζάλια και μιάς έστσίχισαν όλόκληρη περιουσία...

— Ώ, σάς ευχαριστώ πολύ! άναστένανε ο ποιητής.

Σέ λίγο παρνοσιάστηκε ο ύπηρέτης φέροντας τ'ο άναμένο μπουζάλι που ήταν σκονισμένο και έλεινέο. Οι οικοδεσπότες τ'ο άνοιξαν και τ'ο άδειασαν μέσα στά

ποτήρια. — Έ, πώς σας φαίνεται; ρώτησαν τόν ποιητή άφού τ'ο δοκίμασε. Δέν είνε πραγματικό βάλσαμο;

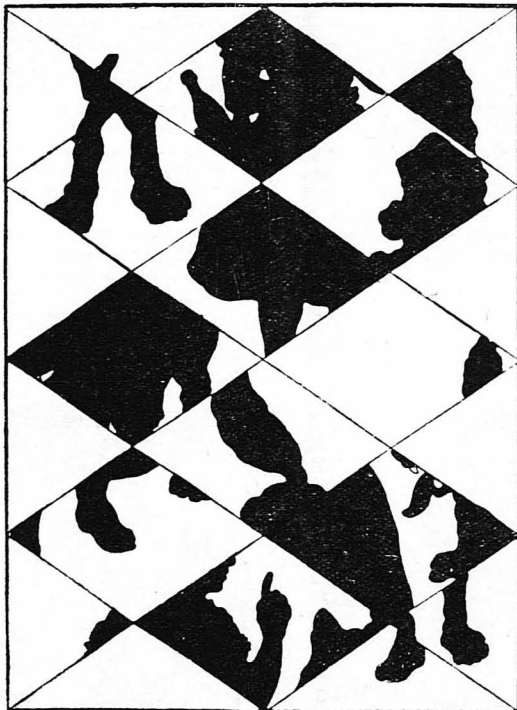
'Ο Σούτσος ξανάει μιά γουλιά και στραβομουτσούνιασε. — Είνε αληθινά έξαίσιο! άποκρίθηκε.

Και άμέσως έπροσθεσε: — Ξέρετε όμως, δέν θά έπρεπε να λίνεται έτσι...

— Δηλαδή; — Νά, θέλω να πώ ότι καλύτερα θά ήταν να τώπινε κανείς... μέσα στη σαλίτα!...

Κάποτε, όταν ο Μορεάς βρισκόταν στ'άς Άθήνας φορμένος από τή Παρίσι, οι έδώ φίλοι και θάυμαστά του ποιητού τ'ο παρέθεσαν ένα γεύμα, στο όποιο παρεκάθησαν πολλοί άνθρωποι τών γραμμάτων. Κατά τή επιδόρπια, οι προσκαλεσμένοι έλαβαν τόν λόγο και έλεξαν τ'ο έγκωμο του ποιητού. 'Όταν ήρθε ή σειρά του Πολυβίου Δημητρακοπούλου, που συγκαταλεγόταν κ' αυτός μεταξύ τών συνδαιτημόνων, τόν εξαγρέτησε με τήν άκόλουθη προφώνηση:

Έν τ'ο μέσω της λογίας τών λερίων μας σωρείας δέξου λόγον δωρείας κ' έν τ'ο μέσω της έμμέτρου, πλην άμέτρου μας μωρείας, καλώς ήλθες, Μορεάς!

Η Κοκκινόσκουφίτσα κ' ο Λύκος.

Θέλετε να περάσετε ευχάριστα τίς ώρες σας, τώρα που ο χειμώνας σας κλείνει έντορα στο σπίτι; Κόψτε με το ψαλίδι τή ρουβειδή σχήματα της παραπάνω εικόνας και ένασκολήστε τα. Έτσι άστε να σχηματισθή τ'ό ίδιο τετραγωνό, με τήν εικόνα της Κοκκινόσκουφίτσας και του Λύκου έντός αυτού. Τή λύσι του παιχνιδιού αυτού θά τή δημοσιεύσουμε και μεις σε προσεχές φύλλο.

